

dia lui Mihai Constantin Rănin, s-a bucurat de acest privilegiu. Prezența unui astfel de studio-video stărnește emoții culturale și apetitul pronosticurilor. Grație aparatului electronic, actorii se vor vedea pe ei înșiși „la lucru”, pe scenă. Va însemna aceasta un pas înainte spre maxima măiestrie profesională? Va fi imaginea video un argument în favoarea vizunii și „truvaiurilor” regizorale? Cel puțin teoretic, da. Experiența noastră de videofilii trage, însă, un semnal de alarmă: între spectacolul de pe scenă și cea mai profesionistă înregistrare video e o diferență incredibil de mare, o diferență dezamăgitoare: înregistrarea e catastrofal

de exactă și de... stoarsă de tensiunea indefinibilă provocată spectatorului de reprezentăția văzută pe viu! Spectacolul de teatru trebuie să suporte o prelucrare cinematografică pentru a fi pe micul ecran ceea ce a fost el pe scindură! Dar, atunci, se mai poate pune semnul identității între cele două? Critica dramatică, estetica teatrală, vor lua o altă turnură? Posibil, dar puțin probabil de bănuț ce se va petrece înăuntrul lor. Oricum, se vor tulbura multe ape înaintea unei alte limpeziri curistice. Dar cistigul cel mai de seamă al videotecii este faptul că va deveni argumentul peremptoriu că teatrul nu poate dispărea niciodată! (I. Z.)

mulat pe parcursul anilor de studiu, studenții trebuie să pună în practică în fața publicului. Studentul în medicină, de exemplu, merge la spital, ia parte la consultarea bolnavilor, până când, într-o zi, ajunge singur să ia decizii. La noi „spitalul” este Studioul de teatru unde studentul se întâlnește cu cei de care nu se va mai despărți niciodată: „bolnavii” care sin-teți dvs. Și dacă el vă va „lecui” înseamnă că noi ne-am făcut datoria.

Cele două spectacole montate de noi prezintă două modalități deosebite de a aborda un text dramatic, fiecare din texte având dificultățile lui.

Ne-am convins și noi de acest lucru, văzând cele două spectacole, a căror regie tinde, ce-i drept, să-l „lecuiească” pe spectator de teatru. Drept care, precizându-ne punctul de vedere, nu înseamnă decât că și noi ne-am făcut datoria.

Avizier

La Teatrul „Notara” :

Micul infern de Mircea Ștefănescu a trecut de a 458-a reprezentație, având în fruntea distribuției pe Silvia Dumitrescu-Timică ● Pensiunea doamnei Olimpia de I. D. Șerban (282 reprezentații) ● Acești îngeri triști de D. R. Popescu (214) ● Karamazovii după Dostoievski (213).

Conceptul „gnoti seauton” și sentimentul înșurubării

Pornind de la faptul că și Teodor Mazilu, „ca toți marii scriitori”, ar fi avut „vocația pe care anticii greci au numit-o atît de inspirat — gnoti seauton, cunoaște-te pe tine însuși”, conf. univ. dr. Eugen Nicoadă, în caietul-program al spectacolului Mobilă și durere, de la I.A.T.C., va conchide nu mai puțin inspirat: „Mazilu și-a creat lumea sa — atît de bogată în tipuri

originale și surprinzătoare în același timp, în care particularul și general-umanul se interferează fecund — avînd un pronunțat sentiment al înșurubării în destinul obștesc al fiecărui om”. Așteptăm, firesc, și alte exegeze ale distinsului universitar, care să valorifice fecund noua „grilă” de lectură și înțelegere a operei mazi-liene, prin sentimentul înșurubării.

Comparații sugestive și precizări necesare

Amintitul caiet-program la Mobilă și durere conține și un edificator cuvînt „către spectator” al profesorului Dem. Rădulescu: „După spectacolul cu Steaua fără nume, una din capodoperele literaturii dramatice românești, studenții de anul IV abor-

dează un text de altă factură, al unui alt valoros dramaturg român — Teodor Mazilu.

Deci ne aflăm ca studiu în continuarea celor trei ani, cu deosebirea că examenul are loc în ultimul an de studiu în fața publicului. Tot ce au acu-